

Sebastià Carratalà

V

Anna Moner

Inauguració de l'exposició el dijous 21 de desembre de 1990, a les 8 de la vesprada

CLUB DIARIO LEVANTE

C/ Sagunto, 7. Edifici Valls de Quat. 46011 VALÈNCIA. Tel. 399 25 00

L'exposició **no** serà muntada **ni** el catàleg corresponent editat (nº 27, *Paisatge de paret*, Col·lecció d'art jove) com a protesta per la condició del nou conveni establert entre l'IVAJ (Institut Valencià de la Joventut) i el Club Diario Levante, amb la intenció de continuar la publicació de la col·lecció -conveni encara no signat, però ja aplicat- segons la qual l'IVAJ, dirigit per Unió Valenciana, imposa que no res siga escrit en valencià.

Per tant, a partir d'ara, l'IVAJ i el Club Diario Levante aboleixen el valencià dels seus catàlegs. El valencià queda prohibit amb el consentiment del diari Levante que passa decididament a col·laborar amb UV i el PP, seguint la política lingüística propugnada per aquests partits. Aquest fet vulnera la llibertat d'expressió més bàsica, la d'escriure en l'idioma propi.

En el cas d'aquesta exposició, del catàleg previst, en trilingüe (valencià, castellà i francès), han estat censurats els textos en valencià, incloent-hi els títols de les obres i els nostres noms. En canvi, la targeta d'invitació a la inauguració ha estat escrita en valencià perquè depèn exclusivament del Club Diario Levante. Queda així patent la doble política lingüística assumida per aquest últim en les publicacions en les quals participa.

Sota l'aparença d'una política cultural oberta i amb la sensibilitat necessària per a l'aproximació a l'art contemporani i als artistes joves que confereix l'ajuda oficial per a la seua difusió, s'amaga la dura pressió de la política lingüística exercida des d'institucions de la Generalitat Valenciana amb la finalitat de donar un fort colp, un més, a l'avanç i a l'aliançament de la nostra llengua com a vehicle de comunicació habitual en qualsevol àmbit, des del quotidià al més culte. A la cultura, en definitiva, tenint en compte que aquesta no presenta compartiments estanes, sense connexió entre sí.

Agraïm l'esforç de totes les persones que d'alguna manera han col·laborat i ens han recolzat en aquest projecte. Estem segurs que comparteixen la decisió presa, decisió que a nosaltres ens suposa la renúncia a l'exposició i al catàleg.

Anna Moner i Sebastià Carratalà

Les alegres casades de Windsor

de William Shakespeare

Versió de Josep M. de Sagarra

Les alegres casades de Windsor

No he llegit gaires obres de teatre en català, però, essent que l'any passat era el centenari del dramaturg i poeta *Josep Maria de Sagarra*, em vaig comprar la traducció que va fer de la coneguda obra de Shakespeare. A mon albir urec que és excel·lent. Va aconseguir endinsar-me i arrossegat-me amb el seu ritme dins de Shakespeare.

Quan vaig començar a aprofundir en *Les alegres casades de Windsor* em va cridar l'atenció el fet que passassen tantes coses que distreien del tema principal (les burles de les casades a Falstaff) i, fins i tot, del secundari (l'amor d'Anna Page i Fenton). A poc a poc vaig adonar-me que això era una de les coses més importants de l'obra perquè tractava el més essencial de tot: Windsor i la burla.

Windsor, una ciutat on viuen unes persones que constitueixen un retrat social: un jutge de pau que no ho és perquè ha comprat el títol, un capellà bo mogut per interessos econòmics, un metge molt civilitzat (no oblidem que és francès) però despota, un mestre que no és capaç d'expressar-se, uns homes de guerra que són l'ladre el cavaller Falstaff, un hostaler boig, una minyona que es guanya un sobresou fent d'alcovota, una enamorada rebel, un enamorat vanitós, un marit gelós, un altre marit absolutament oposat al gelós i dues casades força alegres.

El més important és que tota aquesta gent, tots s'enganyen, tots es fan burles amb una crueltat especial que ens fa palés allò que el burlat vol amagar davant dels altres; i totes aquestes burles, tema principal de l'obra, són possibles perquè per a tots és més important l'aparença que mostrar què els passa.

Al capdavant res no ha passat, res no és tan important i tot acaba en una reunió d'amics.

Bé ens aniria, a hores d'ara, treure una mestriosa lliçó de tolerància de la que massa sovint està mancat el món que per sort o per dissort ens ha tocat viure.

B. Barberà